

כיצד צולין פרק שביעי פסחים

עפ.

עין משפט
נר מצוה

נא א מ"א פ"א מהלכות
פסולי מוקדשין הלכה
ג

גב ב ג ד מ"י פ"ו
 מהלכות ק"פ הלכה
 א ופ"ד מהלכות זיאת
 המקדש הלכה יב:
גג ה מ"י פ"ו מהלכות
 ק"פ הלכה ט:
גד ו שס הלכה ז:

תורה אור השלם

1. יִזְרַק הַכֶּהֶן אֶת הַדָּם
עַל מִזְבֵּחַ יְיָ פֶּתַח אֹהֶל
מוֹעֵד וְהִקְטִיר הַחֶלֶב
לְרִיחַ נִיחֹחַ לַיהוָה:

- ויקרא יו
2. וְכֹל אֲשֶׁר יֵגַע עַל פְּנֵי
הַשָּׂדֶה בְּחֹלֶל חֶרֶב אוֹ
בָּמָת אוֹ בַעֲצֵם אָדָם אוֹ
בְּקֶבֶר יִטְמָא שִׁבְעַת
יָמִים: כַּמְדָּבָר יט טז
3. וְהַבָּשָׂר אֲשֶׁר יֵגַע בְּכֹל
טָמֵא לֹא יֵאָכֵל בָּאֵשׁ
יִשְׂרָף וְהַבָּשָׂר כֹּל טָהוֹר
יֵאָכֵל בָּשָׂר: ויקרא ז יט

מוסף תוספות

- א. דבטורח גדול שוחטין
כך. תוס' שאנץ.

רבינו חננאל

וְאִי בֵּיעַת אִימָרָא רַב
הֶאָרְקֵמָה לְמַנְיָן לְתַחֲבֹהָהּ
וְאִי עִיבְדָּא אֶתְרָא דְּהִירָה
כִּי יְהוּשֻׁעַ אִמְרָה דְּתַנִּינָא
יִשְׁחַד אִמְרֵי נְרוּשָׁה וְיִשְׁחַד
יִשְׁחַד נִשְׁמַט בְּרֵי וְחֵלֵב
קִיָּם אִינוּ זֶרֶק אֶת
שִׁמְלָה חֹבֵשׁ קִיָּם
זֶרֶק אֶת הָדָם וְאִם זֶרֶק
הָדָם נִשְׁמַטוּ בְּעִלִּים מִן
כִּי לֹא זֶרֶק אֶת הָדָם וְהִירָה.
בְּמִקְדָּשֵׁי אִינוּ כִּי אֶפ"ס
נִשְׁמַטוּ בְּרֵי וְחֵלֵב קִיָּם
זֶרֶק אֶת הָדָם. תַּנִּינָא
יְהוּשֻׁעַ אִמְרֵי לֵב הוֹכְמִים.
שְׂבַחְתֵּהוּ כִּי, פְּשׁוּתָא חִיָּא.
שְׂבַחְתֵּהוּ כִּי וּבִמְנוּת(וֹת)
וְנִסְמֵי הִבְהֵא עַם הוֹכֵחַ
תַּנְחֵלָה לֵב קִיָּמָה לֵב
זֶרֶק, מִחוּ דְּתַנִּינָא כִּי גּוֹפֵה
דְּרִמָּא קִיָּם קִיָּל לְרֵמָה.
וְאִסְבֵּק אֶת רַבְּהִי אֶת הָדָם
לֵרִית נִיחֹחַ הוּא אִמְנֵא
כִּי לְחַלּוּל וְאִפְּרִיז מְנַחֵה,
כִּתְבֵּהוּ חֲמֵלָה.

[illegible]

ינינו מטמא בטומאת סכין
א.א. טהורין עושין הפסח
אכל, ואל יאכל בטומאת
גלוי ונכריה הנפש ההיא
מאת הגוף נמי עבדי, כל
אכל בשר, כלומר יאכלנו
וומאת הגוף. איתמר הרי
ללו עושין לעצמן בטהרה
כרוב טהורין עושין את
טהורין עושין את הראשון

י"ז לעיל עז.). מחצה על

נָזִיר וְעוֹשֶׂה פֶסַח נִמְמָא בִּשְׂרָה וְחֵלֶב קִיּוֹם אֵינּוּ זֹוֹרֵק בּוֹ. רִיב"ז
אומר ללא גרס מיר דאין חילוק בזה בין מיר לשאר
קרבנות ומה שפירש רש"י דבעי שילוח שעבר תחת הדוד אין נראה
שיהא עיכוב ומה שפי' נמי משום תנופה הא כל שאר שלמים נמי
בעו תנופה ולא אשכחן תנא דלית
ליה תנופה צנויר מעכבת אלא ר"א
בסוף ג' מנינים (מיר דף מו.)
וכנספסמא ללא גרס מיר:

אֵלֶּם בֵּין שְׁנֵימָא חֲלִיב
רַם נְזִיר וְעוֹשֶׂה פֶסַח
וְזוֹרֵק אֶת הָדָם נִמְאָא
וְקָק אֶת הָדָם וְאֵם זֶרֶק
בְּמַת לֹא יִזְרוֹק וְאֵם
קִדְשֵׁין אֵינוּ כֵן וְכו':
עַיִן הִיא דִּתְנִיא רַבִּי

אֵלֶּם שְׁחִיזוּ כְּהֵנִים טַמְאִים יַעֲשֶׂוּ
בְּמוֹמָא. אַע"פ שִׁכּוּלִין לִזְהַר
סָלָא יִגְעוּ צִצֵּר כִּיּוֹן דְּלִישְׁתְּרִי
טוֹמֵאת אִימּוּרִים אִישְׁתְּרִי נְמִי
טוֹמֵאת צִצֵּר דְּלִמְרֵי צִמִּי שְׁהִי טוֹמֵא
(לְקַמֵּן 97 יו'). כֹּל הֵיכָל דְּלִישְׁתְּרִי
טוֹמֵאת צִצֵּר אִישְׁתְּרִי טוֹמֵאת
אִימּוּרֵי מִזְבֵּחַ צִצֵּר צִצֵּר:

מיתורים שמעט שם שם:
אלא שנמאס סבין בממאס
ב'י' יממה *א"כ מאי אפי'
דקאמר היינו רישא ממס היו ישראל
טעורים וכהנים וכלי שרת טעמים
כיון דמיטמא גברא מחמת סבין:
בטומאת הגוף ובכרת
מיתעביד: דא"ת

ישחוט בסכין ארוכה ולא יטערך ליכנס לעזרה אי נמי יאחז הסכין בפשוטי כלי עץ וישחוט ואומר ר"י דאין פנאי לכל הפסחים לשחוט צענין זה^א ואף להביא סבירים אחרים אין פנאי: וטמאין

ב יותרת הכבד ושתי כליות מנא לן היכא אמרין
ה אע"פ שכולה קיימת לא יזרוק מנחה הוא דלא אבל
יות שפיר דמי מנא לן רבי יוחנן ידיה אמר אמר קרא
מעלה לריה ניווח ואיצטרך למכתב חלב ואיצטרך
כתב רחמנא חלב הוה אמינא חלב אין יותרת הכבד
רחמנא לריה ניווח ואי כתב רחמנא לריה ניווח הוה
ניוח ואפי' מנחה כתב רחמנא חלב: **מתני'** נטמא
הכהנים טמאים והקהל טהורים יעשו בטומאה נטמא
עושין את הראשון והטמאין עושין את השני: **גמ'** ת"ר
אין וכהנים וכלי שרת טהורין או שהיו ישראל טהורין
אין ואפילו ישראל וכהנים טהורין וכלי שרת טמאין
רבנן ציבור חלוק אמר רב חסדא ילא שנו אלא שנטמא
ממנא אמר בחלל חרב חרב הרי הוא כחלל וקא
כי מיתעביד בטומאת הגוף דכרת קא מיתעביד אבל
שרץ דבשר הוא דמטמאי ליה לגברא לא מטמאי ליה
א עביד מוטב יאכל בטומאת בשר בלאו ואל יאכל
הוא בכרת אלמא קסבר רב חסדא טומאה דחוויה
יצחק טומאה דחוויה היא בציבור ורבא אמר אפילו
טעמא דכתיב והבשר אשר יגע בכל טמא לא יאכל
טהור יאכל בשר כל היכא דלא קרינן ביה והבשר אשר
לא קרינן ביה והבשר כל טהור יאכל בשר כל היכא
יגע בכל טמא לא יאכל קרינן ביה והבשר כל טהור
י שהיו ישראל מחצה טהורין ומחצה טמאין רב אמר
ורב כהנא אמר מחצה על מחצה אינו כרוב רב אמר
הללו עושין לעצמן והללו עושין לעצמן ור"כ אמר מחצה
טהורין עושין את הראשון וטמאין עושין את השני איכא
מחצה על מחצה אינו כרוב טהורין עושין את הראשון
וטמאין

טולאט שכבה והגועז כחרב טמא טוטאט שבעה. אבל אם נטמא הספין בטוטאט שרץ קטן, אכל הבשר, אבל האדם לא, דאין כלי הבא מחמת שרץ מטמא אדם וכבר מירששו ב' טמאין דאין עושין מטב' איכל בטוטאט בשר כלאו, שנאמר והבשר אשר יגע בכל טמא לא יאכל (ויקרא י"ד ט"ז). וכן נאמר וכל אשר יגע בו מן הטמא לא יאכל (ויקרא י"ד ט"ח). והגוף שהוא כסדר, שנאמר והנפש אשר תאכל בשר מזבח השלמים אשר לה' וטומאתו וגו' (ויקרא י"ד ט"ט) ר' חסדא טומאה דחוריה ית' בצבור. ורבא [אמר] אכלת הטמאים וכו'. אלא קרינא ביה והבשר אשר יגע בכל טמא לא יאכל וכו' דבעינא והבשר כל שחורו בטמא ואל יאכלנו בטומא. אבל חוריה דהותרה טמא בשר לא בעינן לדרוק על שחי' ישראל מחצה שחורין ומחצה טמאין, רב אמר מחצה על מחצה כרוב [שחורין] בראשון וטמאין עושין לעצמן בראשון בראשון. רב כהנא אמר מחצה על מחצה איך הותרה הטמא ומחצה עושין את השני. איכא דאמרי רב כהנא אמר מחצה על מחצה איך כרובי הותרה וטמאין עושין את השני.

בקושי הותרה ולא היתר גמור, וכל מה דמנינו להדורי מהדרינן שיעשה בטהרה (י"מא ז: י"ז: ו) ועמנ בטומאה ולא מידחו לפסח שני כיחדין (חולין כט.).

ואיבעצם אימא רב דאמר. אס זרק הורצה: רבי יהושע. דאס
ליה אכילת פסחים לא מעבדא: שלמי מיר מחילתן לאכילה דבעי
שילוח שערו חתם הדוד הששלמים מתבשלין זו כדכתיב (במדבר ו)
ולקח את שער ראש מורו ונתן על
זרוע בשלח אלמא ריך שיהא בשר
טהור בשעת זריקה שיהא ראוי למאכל
האמורה זו: ואס זרק הורצה. דהני לא
מעבדי: נטמאו צעלים צמת. דלא
חוו למיכל לאורחא דטומאתן שבעה:
ואס זרק לא הורצה. דלע"ז דלחילתו
לא מעבדא גבירא דחוי אפליג צעין
ורחמנא דחייא לטמא נפש לפסח שני
וצנוזר נמי כתיב (שס) כי ימות מת
עליו וגו' דקותר את מירמו: חלי
זיס בשר וחלי זיס חלב אין זורק
האכלא ארס האכלא ארס

מסורת הש"ס

(פ) לַעֲלֹם כַּעַז: (צ) וְזָכְרִים
הָ: קָט. מְנַחֵם ט.
וְזָכְרִים מְעִילִים טו: (בְּזָכְרוֹת)
וְזָכְרִים מְחַסְפָּתָא פ"ו ה"ג
וְחֻסְפָּתָא וְזָכְרִים פ"ד ה"ב
(ג) מְנַחֵם לו: (ד) לַחֲסִידָא
(ה) לְקָמָן עֲמוּדָא ב' מְנַחֵם
(ו) לְעִילִי ד' (ז) לְעִילִי ד'
וְזָכְרִים ט"ז (ח) לְקָמָן פ' וְיִזְנָה
ז' ז': מו: וְזָכְרִים ל"ג.
(א) כִּלְ הִיכָא קְרִיעִין ב' (ב)
וְהַבְּשָׁר אֲבָל יַעֲבֹד כִּלְ טַמֵּא
אֲבָל יֵאכֹל קְרִיעִין ב' וְהַבְּשָׁר
כִּלְ טַמֵּא הִיכָא אֲבָל כִּלְ
הִיכָא לֹא קְרִיעִין וְכִלְ זָכְרִים
קְרִיעִין ב' (ד) כִּלְ זָכְרִים
וְיִקְרִיעִין ט"ו ח' חֲזִין כְּטו:
(ט) וְלִמְחַסְפָּא פ.

גליון הש"ס

לֹא מִתְטַרְפִּין: אִפִּי' כּוֹלֵה קִיּוּמָה אֵל
וְרוּק. אַתְּ הִדֵּס עֲלֵיהֶ: מִנְחָה מֵאִי
עִזְרֵדֵם. בּוֹרִיקֵת דָּס: מִנְחָה נִסְכִּים.
הַבָּהֶה אֵם הַזֶּכֶם מֵהוּ דְלִמְנָה כּוֹזֵם
דְּמִיא וְתִיּוֹה בִּזְמָקֹם זֶכֶם לְהַכְשִׁיר אַתְּ
דָּס: חֲלָז מִנָּה לָן. דְּהוּ שִׁיור
לְהַכְשִׁיר וְזִיקָת דָּס: וְהַקְטִיר הַחֲלָז.
גְּבִי זִיקָת אֵם כְּכִיד דְּכִמִּיד זִרְק
הַכֵּן אַתְּ הִדֵּס וְגו' עַד וְהַקְטִיר
הַחֲלָז לִרְיִי נִיחּוֹם: יוֹסֵת כִּכְדֵּד וְשִׁפִּי
הַכְלִיֹּם מִנָּה לָן. מְדִאִיטְרִיר לִיָּה
לְמִיחִי מִנְחָה לֹא הִיֵּא שִׁיור מַכְלָל
דְּכִדִּירֵא לִיָּה דְּהוּ דְּרופִיָּה דּוֹבֵחַ וְנִיָּה
הוּ שִׁיור: אֲמַר קִרָּא. בִּזְהִי קִרָּא
גּוֹפִיָּה וְהַקְטִיר הַחֲלָז לִרְיִי נִיחּוֹם:
בְּרַנְי' יַעֲשֵׂה טַעֲמָה. וְשִׁפִּי'
טַמְאִין יִמְחִיד דְּהֵא פִסַּח דְּטַהוֹרִין
גּוֹפִיָּה טַעֲמָה אֲמִי מִשּׁוֹם כְּהִינִס:
גְּב' שִׁאִין קִרְנֵן כְּזֹר. הִבָּה טַעֲמָה
חֲלוּק מִחֲסֵר שִׁקְרָן רֹבֵן בִּזְ טַעֲמָה
חֵף הִיחִיד עוֹשֶׂה טַעֲמָה: לֹא שֵׁנו.
דְּחִמְעֵה מִשּׁוֹם טַעֲמָה כְּלִי שֶׁרֶת
לְהַכְשִׁיר וְזִיקָת דָּס: וְהַקְטִיר הַחֲלָז
לְהַכְשִׁיר וְזִיקָת דָּס: וְהַקְטִיר הַחֲלָז.
גְּבִי זִיקָת אֵם כְּכִיד דְּכִמִּיד זִרְק
הַכֵּן אַתְּ הִדֵּס וְגו' עַד וְהַקְטִיר
הַחֲלָז לִרְיִי נִיחּוֹם: יוֹסֵת כִּכְדֵּד וְשִׁפִּי
הַכְלִיֹּם מִנָּה לָן. מְדִאִיטְרִיר לִיָּה
לְמִיחִי מִנְחָה לֹא הִיֵּא שִׁיור מַכְלָל
דְּכִדִּירֵא לִיָּה דְּהוּ דְּרופִיָּה דּוֹבֵחַ וְנִיָּה
הוּ שִׁיור: אֲמַר קִרָּא. בִּזְהִי קִרָּא
גּוֹפִיָּה וְהַקְטִיר הַחֲלָז לִרְיִי נִיחּוֹם:
בְּרַנְי' יַעֲשֵׂה טַעֲמָה. וְשִׁפִּי'
טַמְאִין יִמְחִיד דְּהֵא פִסַּח דְּטַהוֹרִין
גּוֹפִיָּה טַעֲמָה אֲמִי מִשּׁוֹם כְּהִינִס:
גְּב' שִׁאִין קִרְנֵן כְּזֹר. הִבָּה טַעֲמָה
חֲלוּק מִחֲסֵר שִׁקְרָן רֹבֵן בִּזְ טַעֲמָה
חֵף הִיחִיד עוֹשֶׂה טַעֲמָה: לֹא שֵׁנו.

הגהות הנר"א

אדם: ורחמנא אומר בחלל חרב.
למידרש מיניה דכלי מתכת המיטומא

מוסף רש"י

אטערה או אטומאה קלה מהדרין:
קרינא ציה והשבר כל טהור יאכל
צשר. ולא טמא: הללו עושין לעצמן.
צטירה והללו עושין לעצמן צטומאה.
צטורים א צעדי צטומאה דהוי כרוב
ורוב טהורין לא מייחמו ממש דהוי
וטמאין לשני לא מייחמו ממש דהוי
נמי רובא ורובא לשני לא מייחמו:
טהורין עושין הראשון. צטירה
דאי נמי מיעוטא מייחב אים לכו
למעבד הראשון צטומאה וכל שכן כי
צעדי צטירה שפיר דמי: ועמאין
עושין אם השני. לכין דליין כרוב
נידוין כמיטא וידיחין לשני:
וטמאין

יוֹרֵי אֵל אִירֹת אֶת דָּרֶם. שָׁאֵן אִילֵיָהּ וְהַקְטֵרֵם מִתְעַרְפִּין (שם) שָׁאֵן אִילֵיָהּ אֶלֶף
 אֶלֶף לֶהֱסִיר אִירֹמִים לִמְנַח וְשֶׁכֶּר לֵאמֹר, וַיִּזְכֹּן לִדְלֹדוֹ עֵשֶׂים וְיִקְרָא (שם) וּבְמִנְחָה אֶת
 דָּרְצֵן שָׁאֵן חֲלָב וְיִטְלוֹ לִמְנַח סָקָא, מִתְעַרְפִּין (שם) וּבְמִנְחָה אֶת
 מִשְׁכָּה, אֵל אִירֹת (שם) וְעִירֵלֶם מִקֵּדָה, מִתְעַרְפִּין (שם) וְיִזְכֹּן דֶּס אִירֵם מִנְחָה אֶת
 לִימֹרם הֵאז דִּקְדָּמָר וּבְמִנְחָה אִפְּלִי וְכִלְוֹ קִימָה אֵן בְּחֵלֶם מִנְחָה מִשְׁכָּה נִשְׁכֵּם ק
 שְׁכָּלֵם שֶׁן שֶׁכֶּר וְאֶתֶּן שֶׁכֶּר שֶׁכֶּר וְהַבְטָחָה קִימָה אֵל אִירֹת אֵלֶם דֶּס שְׁכִילֵר דֶּס
 (שם) מִסְּלָק אֶתְּרָן אִמְנֵם אֵן שֶׁכֶּר דְּרֹבֶה דְּרִמִּי, לְמִיטְוִי מִתְעַרְפִּין (שם) וְיִזְכֹּן
 שְׁמִירִין מֵן מִשְׁכָּה אִירֹת עֵלִים אֵן, וְהֵסֵק אֶלֶף (שם) וְעִירֵלֶם הַחֵבֶר
 אֵלֶם אִירֹת טִוְטֹמָה מִתְעַרְפִּין (שם) וְשֶׁכֶּר שְׁכִילֵר אֵלֶם הֵאז אֵלֶם טִוְטֹמָה מִכֹּהֶ
 וְעֵלֶם אֶלֶף אֵלֶם טִוְטֹמָה (שם) וְעִירֵלֶם דֶּס, וְשִׁמְלֹתֵם אֵלֶם מִשְׁכָּלֵיִם לְעֵמָלֵם אֵלֶם, כְּנוֹן
 וְעֵלֶם דֶּס מִשְׁכָּלֵם עֵשֶׂה כִּיכָּל ז', אֶלֶף אֶשְׁקֹן וְשֶׁר אֵן מִמְמָלֶה וְעִירֵלֶם (שם) טִוְטֹמֵ
 דְּמִידִית אֶלֶף דִּמִּי עֵמָלֵם עַד יִלִּי וְשִׁמְלֹתֵם שׁוֹן, שְׁהֵלִן מִרְלֵה אֵלֶם דְּרִיבֵר גִּמְזֹר
 מִחֵבֶר כִּרְבֹב.